

PSPV, crisi tancada?

Pot ser Joan Romero, secretari general del PSPV-PSOE, passarà a la història del socialisme valencià com un jove rei a la manera artúrica, tothora assejat per mestres de l'encanteri i cavallers envejosos i cruels. I és que fa quatre mesos ja —just des que guanyà el setè congrés del seu partit— que Romero lluita acarnissadament per defensar la legitimitat democràtica del seu lideratge contra les aspiracions de lermistes i ciscaristes, protagonistes indiscutibles les dues darrers dècades de la política valenciana. L'enfrontament ha estat d'una virulència extraordinària, encara que finalment Romero se n'ha salvat, almenys per ara, del que semblava una segura defenestració. Després de duríssimes negociacions amb un dels seus rivals més astuts, Ciprià Ciscar, Romero ha clausurat la crisi que en forma de moció de censura amenaçava de fracturar el PSPV. L'ampliació del nombre de membres de l'executiva socialista amb la consegüent inclusió dels ciscaristes i d'alguns lermistes moderats, ha estat bàsicament, el motiu de l'armistici.

En un segon terme han quedat Joan Lerma i els seus, als quals no els ha valgut de res el suport descarcat de *Las Provincias* ni tampoc les expertes maniobres del seu aparell de *fontaneria*. Els més agosarats fins i tot s'atreveixen a manifestar públicament que el lermisme ha estat soterrat per sempre. Però les coses no són tan clares perquè ara com ara la qüestió és saber si l'abisme que s'havia obert als peus de Joan Romero és definitivament tancat. Els especialistes en sismologia política valenciana no se'n saben avenir. Cal dir que dels trenta-dos diputats valencians a les Corts valencianes, vint-i-cinc es mantenen fidels encara als postulats del lermisme. També plana sobre l'organització política el perill de reobrir velles ferides tot just iniciar-se el procés de confecció de llistes de candidats a les eleccions. D'altra banda, el rumb polític que en el futur pugua emprendre Ciscar és, com sempre, un misteri inescrutable només comparable a les grans qüestions irresoltes de la teologia universal. No es pot

oblidar que Ciscar ha estat de sempre la clau que obri tots els panys...

Siga com siga, els socialistes valencians no poden continuar entretenant-se en estèrils i espectaculars "carlinades" que només menen al desastre. Tenen poc temps, escassament un any, per dissenyar una estratègia que els garantezca acudir a les properes eleccions autonòmiques amb un mínim de seguretat. No serà fàcil. Eduardo Zaplana ja no és aquell dubtós personatge que ens va arribar a València embolcallat entre vents de murcianitat, sucursalisme polític i per qui ningú no donava ni un xavo. Cal recordar que el seu nom va estar relacionat amb el cas Naseiro i que va arribar a l'alcaldia de Benidorm gràcies al vot d'una trànsfuga. Fet i fet, Zaplana, cada dia és més "presidente de la Cheneralitat" i un poc menys estranger, un valor polític a l'alça que fins i tot toca amb la punta del cap els cels rasos i cobejats de la política madrilenya. Romero en canvi encara no ha tingut temps de ser ningú... a penes l'home de rostre cansat, i mirada lànguida, aquell senyor taciturn que cada dia eixia als pàmpols de televisió mig aixecant la veu contra els insurrectes del seu partit. El líder resignat que administra l'herència de la derrota.

FRANCESC VIADEL

"Ara només cal esperar a veure si l'instint de supervivència de l'espècie els engreixa el seny als socialistes valencians. A Zaplana li entraria un gran disgust."

Joan Romero, com a líder del PSPV-PSOE, no tan sols haurà d'evitar els moviments insurgents al partit... potser fins i tot se l'haurà de reinventar en un exercici d'il·lusionisme capaç d'entusiasmar tot l'electorat perdut. De fet, de suggeriments en aquest sentit provinents de les seues pròpies files, no li n'han faltat, com ara aquell de fer del PSPV un partit orgànicament menys submís a les directrius de Madrid, més valencià per dir-ho d'alguna manera. Però Romero no és un aventurer i sap que prendre aquest camí pot reportar-li més d'una amargor en un país que a l'hora de votar mira més cap a la *Corte y Villa* que no pas cap al Cap i Casal. En fi, que de moment el PSPV-PSOE es queda com estava o quasi com estava... ara només cal esperar a veure si l'instint de supervivència de l'espècie els engreixa el seny als socialistes valencians. A Zaplana li entraria un gran disgust. ■